

Alfa és ómega

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 43. szám, 2020. október 22.

Én atlétának látlak. A gát tövében felágaskodsz a nyeregben, és teljes súllyal adod a nyomatékot. Nincs váltó, ide erő kell. Lassulunk, de nem kell leszállnom. Erős vagy. A gumiabroncs megmintázza a forró aszfaltot. Énekelünk: *Jobb kettesbe' véled, csak így szép az élet, nélküled bánat borul rám.*

A csomagtartó még évekig elbír, igaz, alig hízom valamit. Az iskola első osztályába is alig akartak felvenni; úgy értem el a felvételi határt jelentő tizenhét kilót, hogy mérekedés előtt megittak velem egy liter vizet. Akkortájt kezdtek Hangyamacskának hívni. A csomagtartón ülve nyalogattam a hátad, mire te megkérdezted, hogy valami macska utazik-e ott hátul. Erre persze mindig nyervogtam. Névadásban mindig erős voltál.